

[Ministeren for offentlige arbejder]

sestilskud til arbejder på en nordligere strækning. Men det er først og fremmest Hjørring kommune, der har påtaget sig opgaver på dette sted.

Imidlertid har jeg i efteråret 1980 haft en forhandling dels med Hjørring kommune, dels med Skagen kommune, og der var efter min opfattelse enighed om, at kystinspektoratet skal bistå disse kommuner med undersøgelser og skitseprojektering af visse anlæg. I næste uge skal jeg have et møde med Nordjyllands amtskommune og nogle nordjyske kommuner om problemerne, og jeg har med megen tilfredshed konstateret, at repræsentanter for Nordjyllands amtsråd har stillet sig særdeles positivt til det princip, at kystsikringsopgaverne på den jyske vestkyst bør løses i et økonomisk samvirke mellem staten, amtskommunen og primærkommunerne.

Folketinget har heller ikke haft nogen anledning til at tro, at regeringen ikke fortsat ville interessere sig aktivt for beskyttelsen af den jyske vestkyst, idet der i de senere år er udført et betydeligt undersøgelsesarbejde i kystinspektoratet om strækningen fra Lodbjerg i nord til Nymindegab i syd, en kyststrækning, der som bekendt for størstedelens vedkommende er under tilbagerkning.

Dette arbejde er udmøntet i tre rapporter, og jeg har allerede i august måned sidste år, samtidig med at jeg sendte den sidstnævnte rapport, orienteret dette tings udvalg om offentlige arbejder om, at disse tre rapporter nu vil blive undergivet en samlet behandling i ministeriet for offentlige arbejder.

Jeg har videre meddelt udvalget, at jeg derefter ville indkalde til en drøftelse med amtskommuner og kommuner om de foranstaltninger, som jeg må anse det for nødvendigt at sætte i værk, og om mulighederne for dækning af dermed forbundne udgifter.

Endelig har jeg lovet, at jeg på grundlag heraf senest ved begyndelsen af næste folketingssamling vil give tinget en redegørelse om det videre handlingsprogram for Vestkystens beskyttelse og det finansielle grundlag herfor.

Jeg må tilføje, at udvalget ikke har haft bemærkninger til det fra min side fremlagte forslag til den tidsmæssige og indholdsmæssige plan for den videre behandling af sagen om Vestkystens beskyttelse.

Om end jeg således ikke finder hr. Dohrmanns forespørgsel ret velformuleret eller

velbegrundet, sætter jeg dog alligevel pris på hr. Dohrmanns initiativ, da der derved gives mig en udmærket anledning til at fremlægge de grundlæggende betragtninger, som i de senere år er fulgt af skiftende regeringer i kystsikringspolitikken, og drøftelserne her i dag vil formentlig give mig en helt aktuel vejledning om, hvor folketingets partier står nu.

Jeg har naturligvis mærket mig, at der fra flere sider ifølge dagspressen i de seneste måneder har været fremsat udtalelser, der peger henimod, at staten i bred almindelighed skulle påtage sig ansvaret for at afholde udgifterne ved en sikring af landets kyster, ikke alene den jyske vestkyst, mod nedbrydning og – må jeg antage – som konsekvens heraf vel også påtage sig sikringen af lavtliggende områder mod oversvømmelse.

Da noget sådant ville være et brud med et hidtil lovfæstet princip og den hidtidige praksis, er der grund til at gøre opmærksom på, at en sådan ændring ville rejse en række spørgsmål, og at konsekvenserne ville være betydelige. Er det tanken, at det offentlige skal træde til, uanset hvor beskeden kystnedbrydningen er, uanset værdien af det, der skal beskyttes, uanset hvorledes brugerne har placeret deres bygninger, og uanset de omkostninger, som en sikring medfører? Eller vil man foretage en konkret vurdering, og i bekræftende fald efter hvilke kriterier?

Hidtil er beslutning taget efter en afvejning af følgende faktorer: risikoens størrelse, de beskyttede interessers art og størrelse, ikke blot i snæver økonomisk forstand, og størrelsen af de med en beskyttelse forbundne omkostninger. Vil man forlade dette udgangspunkt helt eller delvis, og da i hvilket omfang?

Det er i høj grad relevante spørgsmål, som vi er forpligtede til at være optaget af under denne debat.

Det offentlige – og det gælder særlig staten – er hidtil trådt til i tilfælde, hvor særlig store interesser skulle beskyttes, og hvor en bred kreds ud over lodsejerne på den aktuelle kyststrækning kunne blive berørt, og hvor udgifterne har været af betydelig størrelse. Hvis staten nu generelt skulle påtage sig at beskytte kystejendomme, ville dette altså være et brud med et, om jeg så må sige, hævdvundet og under gentagne drøftelser som rimeligt anerkendt princip, nemlig at en kyst-